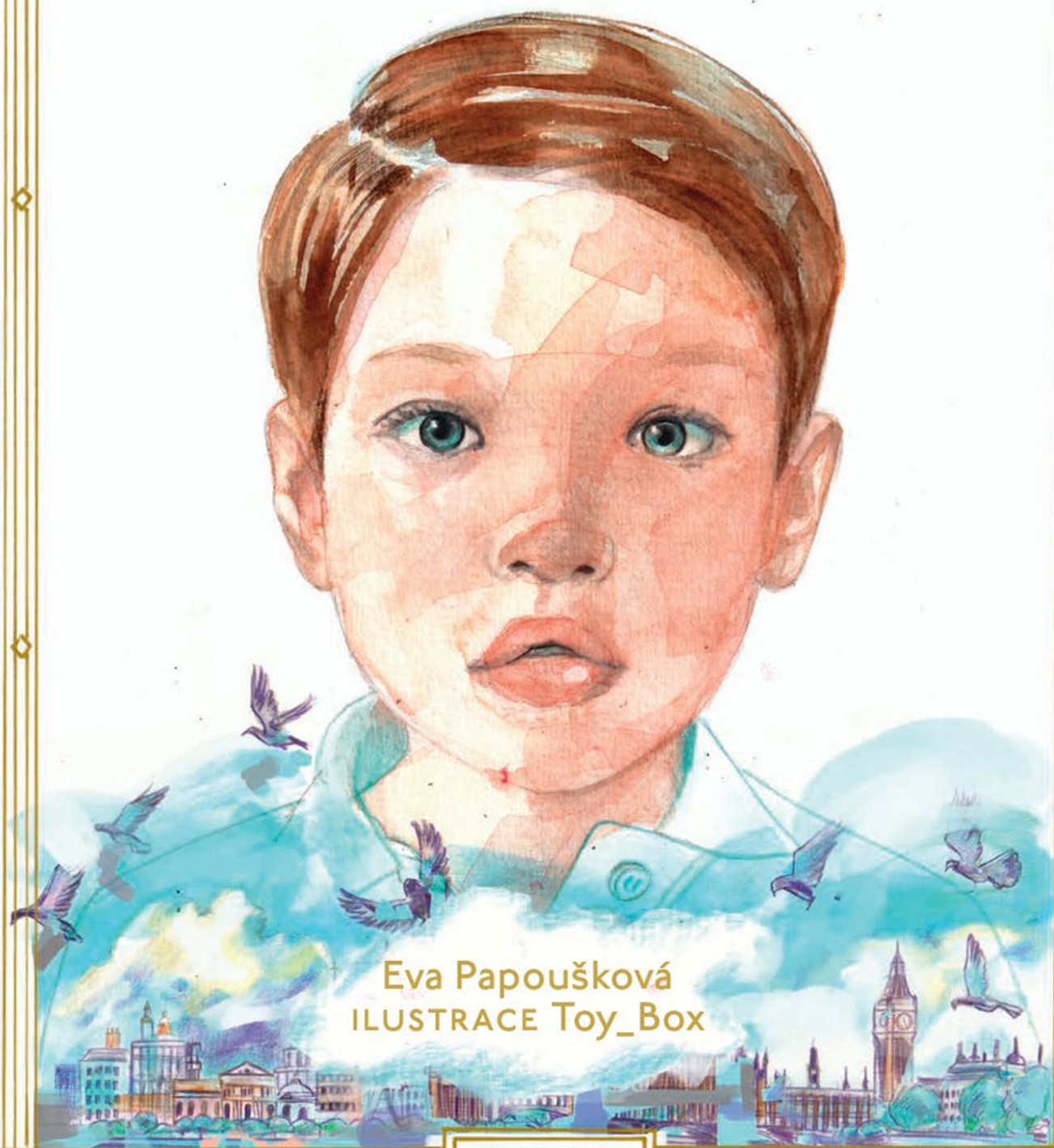

ZLATO Z METRA

Eva Papoušková
ILUSTRACE Toy_Box

ALBATROS

Zlato z metra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Eva Papoušková
Zlato z metra – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZLATO Z METRA

Eva Papoušková
ILUSTRACE Toy_Box

ALBATROS

Když je válka, hledají rodiče s dětmi bezpečí. Narychlo opouštějí země nebo se stahují do všech možných úkrytů. Takovým úkrytem je i podzemí – ve velkých městech metro, podzemní dráha, podzemka. Lidé tam mohou žít i mnoho dní. Mají s sebou peřiny, nemocnici, knihovnu. V podzemí není čerstvý vzduch ani tam nesvítí slunce. Ale dějí se tam zvláštní věci, a právě o nich vypráví následující příběh. Je věnován všem odvážným dětem, které překonaly strach a dokázaly se nebát věcí mnohem strašnějších, než je temné schodiště do hlubiny. S obzvláštním zřetelem je pak věnován všem, kteří nepřežili tragický večer **3. března 1943** v londýnské stanici metra **Bethnal Green**.

RIVOLI

TO DAY

WARNING

WARNING

RIVOLI

DUSTIN
RAPU

1

Maminka mu říkala Zlato a kluci se mu smáli. Smáli se, až se zvuk odrážel o klenbu nad jejich hlavami. Vracel se mu do uší v podobě střepin a šrapnelů jako z bomb, které dopadaly na Londýn. Bylo to velmi nepříjemné. Zlato byl už pětiletý a ten smích známých kluků mu vadil. Přemýšlel, jestli se mu smějí kvůli maminčině přehnané péči, anebo proto, že pořád povídá o filmech. Zlato, ten malý kluk, totiž miloval film a všem o něm pořád vykládal, i když to nikdo nechtěl poslouchat. Viděl spoustu filmů a nejvíc se mu líbily ty americké: Čaroděj ze země Oz, Jesse James, Děti jazzu a tajně zhlédl i Jih proti Severu a Frankensteina, ale o tom nemluvil, protože u něj se bál víc než jindy. Maminka pracovala v kině Rivoli na ulici Whitechapel číslo popisné 100. Kino to bylo nádherné, vpředu se klenulo pět oblouků a průčelí pod

střechou osvětlovalo sedm lamp. Zatímco maminka roznášela pochoutky v kavárně, Zlato se mohl zdarma dívat na filmy. Ty příběhy byly tak dokonalé, že ho napadla zvláštní věc. Příběhy se někde musejí doopravdy díť. A tak Zlato snil s otevřenýma očima, že v tom vymyšleném světě, co doopravdy JE, prožívá příběhy společně s herci. Všem o tom vyprávěl, takže se mohlo zdát, že Zlato má tak trochu popletené, co se kolem něj skutečně děje a co je jenom vymyšlený sled obrazů v promítačce. Kluci mu říkali:

„Nekecej zas, Zlato,“ a šli si hrát na peroně o kus dál. Zlato byl smutný, protože jim chtěl zrovna vyprávět o tom, jak laskavé oči měla Scarlett oblečená v široké sukni. Nikdo ho ale neposlouchal, a tak mu zůstala na dušičce další jizva jako z hlavy Frankensteinova monstra, umělého, v laboratoři stvořeného člověka, který se stal velmi nebezpečným a pronásledoval Zlata v metru, když na noc ztlumili světlo. Viděl ho v kině těsně předtím, než začala válka. Zlata zastudil Strach. Ne obyčejný malý strach, ale temná studená hrůza až do konečků prstů. Aby na něj zapomněl, mluvil. Mluvil nepřetržitě a věřil, že dokud mluví, žije.

Jediný, kdo byl ale teď ochoten poslouchat, byla holčička Dorotka, té však byly teprve čtyři a špatně vyslovovala. Bavte se s takovou holkou, co buď mlčí, anebo vydává jen nesrozumitelné zvuky! Zlato jí přesto věnoval vyčerpávající výklad o šatech Scarlett, se všemi květinami, puntíky i tím podstatným faktem, že si jeden model spíchla ze závěsu na okně.

Dorotka ho naprosto nechápavě, ale oddaně a mlčky sledovala a třela si copánek. Film nikdy žádný neviděla, protože na kino její rodiče neměli, a po pravdě se o holčičku moc neměli čas starat. Dorotka ani nevěděla, že kino je a proč. Když konečně Zlatovi

došel dech, povzdechl si a popotáhl si podkolenku, která mu pořád padala. Nějak potřeboval, aby se Dorotka aspoň usmála.

„Koukej, co jsem našel.“ Vytáhl z kapsy úplně nedotčenou zánovní krabičku od sirek. Byl zázrak, že ji na peroně nikdo nerozšlápl. Byla tu občas pěkná tlačeníce. S takovou barevnou krabičkou od sirek se dá užít spousta věcí. Mohli by si do ní třeba, třeba, třeba chytit brouka na hraní. Dorotka se nadšeně usmála, protože to znamenalo jít k Velkému světelnému balvanu, kde zlatohlávci žili. Zlato se uklidnil a srdce mu začalo bít pravidelněji. Pomalu šli. Minuli nápis se jménem stanice Bethnal Green a pustili se dál do tunelu metra. Byl začátek září 1940 a škola ještě nebyla, ale když Zlatova maminka ráno odcházela do práce, říkala, že dnes přijde pan učitel Baker a bude všechny malé děti v metru učit číst a psát. Ale proč by si nemohli stihnout chytit brouka? Byl krásně zlatozelený, ale na slunci hrál barvami jako olejové skvrny na silnici tam nahoře, co už je Zlato a Dorotka tak dávno neviděli. Brouka na skále objevili náhodou minulý týden. Bude těžké najít správnou cestu, ale třeba objeví i něco mnohem zajímavějšího! Zlato si pomyslel, že se bez kluků docela dobře obejde. V metru byla totiž spousta úžasných věcí. Především nekonečná schodiště a důmyslný systém starých výtahů, větracích šachet a tajných bočních chodeb. Samozřejmě, na peronech a ve vagonech spala spousta lidí, a tak bylo sladké a vzrušující, ale zároveň samozřejmě i těžké se uprostřed toho všeho na chvíli ztratit do nějaké úplně opuštěné chodby, kde je tma a dá se tam jenom tápat podél stěn. Ovšemže se tady Zlato trochu bál. Mluvil zase o filmech a barvách v nich. Některé filmy byly nádherně barevné! Ty měl Zlato nejradši. Jakmile dávali film černobílý, Zlata tolik nebavil.

„Dorotka z filmu měla červené střevíčky. Taky bys je mohla nosit, abys jí byla podobná. Však jméno máte stejné. Ale ty jsi ještě prcek, kdyby přišlo tornádo, jako v tom filmu Čaroděj ze země Oz, uletěla bys raz dva. Rychleji než tvůj pejsek. Ještě že v metru nemůže být tornádo. Mělas někdy nahoře psa?“

Dorotka zavrtěla hlavou a zamávala rukama. Chtěla tak vyjádřit, že její dědeček má spoustu holubů. Celý holubí dům. Chová je a trénuje. Zlato nic nepochopil.

„Nemávej těma rukama a pojď,“ pobídl ji. Dorotka si povzdechla a vyrazila kupředu. S kluky je potíží. Totéž si myslel Zlato o holkách. Ale co naplat, toho rána si prostě zbyli.

Cesta do temné chodby nešla popsat, musela se zažít. Byla plná odboček a zvláštních křižovatek, takže mluvit o ní by bylo velmi složité, téměř na hranicích lidských možností. Vlastně jim dost dlouho trvalo cestu znovu najít. Vždycky když už Zlato ztrácel naději, Dorotka s jakousi zarytou, němou neomylností ukázala další směr a novou odbočku, až opravdu stanuli na konci chodby, kde už nevedly koleje a ze zdi trčel Velký světelný balvan. Byli tu jen oni dva a skála. Lezli po ní světlušky a zlatohlávci, kteří se sem slétli z nedaleké větrací šachty. Proud světla dopadal z velké výšky na zem a dělal kolem přesný kruh. Vstoupili společně do kruhu světla a připadalo jim, že jsou na posvátném místě. Ocitnout se o samotě poté, co jste opustili velké společenství ležících a stojících lidí na peroně, je strašidelné. Tam, kde nejste s ostatními, hrozí nebezpečí, pomyslel si Zlato, protože to říkala maminka. Udivilo ho, že je naprosto klidný. Možná to bylo tím tichem, co tu panovalo. Navíc tady přece nebyli poprvé. Kousek od světelného kruhu zahnívala velká kaluž, od minula se vůbec nic nezměnilo. V Londýně často pršelo a dešťová voda zatékala šachtou jako

všudypřítomný mazlavý zvuk sirén ohlašujících letecké poplachy. Teď žádná siréna nehoukala. Byl na chvíli mír. To bylo velice uklidňující. Svět tam venku pořád je, voda teče shora dolů.

Děti pozorovaly velký balvan před sebou. Vlastně tu skálu. Velkou skálu. Po Velké skále lezli brouci a světlušky a zářili. Nádherný pohled, pro který stálo za to se vrátet! Zlato se upřímně těšil. Teď uloví jednoho zlatohlávka, odnese jej na nástupiště a tam ho budou trénovat, aby přeskakoval přes překážky ze stébel jako kůň amerického psance Jesseho Jamese! Pak budou všichni koukat. Zlato si zatím nedovedl představit, kde seženou ta stébla, protože měl od maminky výslovně zakázáno chodit z metra ven, na trávník kolem stanice Bethnal Green, kde by se stébla určitě dala natrhat. Ale vysvětluje pak rozčilené mámě, že jste riskovali život kvůli trávě! Zlato náhle pocítil dvojnásobnou radost. Vedle kaluže totiž vyrostl trs trávy. Zatímco kaluž byla téměř vyschlá, trs se zelenal. Nebyl to bůhvíjak šťavnatý trs, byl to jen chabý trávový trsík, ale stébla přece jen nějaká měl.

„Vytrénujeme si toho nejsilnějšího zlatohlávka,“ řekl Zlato a Dorotka nadšeně kývla. Zlato utrl několik stébel a dal si je do kapsy kalhot. Nahmátl tam krabičku od sirek a vytáhl ji, aby v ní mohl přenést broučka.

To, co se stalo v následující sekundě, lze jen těžko popsat slovy. Ale znáte to, když se věci dějí a nejde je zastavit. Stojíte, překvapeně zíráte a snažíte se to všechno pochopit.

Zlato natáhl ruku s prázdnou krabičkou od sirek. Kdyby byla plná, mohla snad být nějak nebezpečná. Neopatrným škrtnutím sirky mohl třeba vzniknout strašný požár. Z požáru měl Zlato největší strach, hned po strachu ze smrti a Frankensteinova monstra. Dokázal ho dokonce rozplakat. Zlato si nebezpečí uvědomoval,

protože kam by všichni ti lidé prchali, kdyby doopravdy v metru hořelo? Nechtěl ničím škrtnout, a neměl ani čím. To, co se stalo, však bylo mnohem horší než požár. Zlato se opřel rukou, aby do krabičky nahnal zlatohlávka. Omylem zavadil škrtkem o skálu a kříslo to. Zlato by přísahal, že viděl jiskru, a Dorotka by mu to dosvědčila. Ale nebyla možnost. Možnosti se v tu chvíli smrskly na nulu. Ruka povolila a Zlato málem ztratil rovnováhu. Skála totiž zmizela.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Zlato z metra***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.